



## Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA  
PAOLA MENGOZZIHO  
přednesené dne 15. prosince 2016<sup>1</sup>

**Věc C-652/15**

**Furkan Tekdemir  
proti  
Kreis Bergstraße**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgericht Darmstadt (Správní soud Darmstadt, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce — Dohoda o přidružení mezi Evropskou unií a Tureckem — Právo pobytu rodinných příslušníků tureckého pracovníka působícího na řádném trhu práce v členském státě — Doložka ‚standstill‘ — Článek 13 rozhodnutí č. 1/80 — Nové omezení — Povinnost nezletilých osob mladších 16 let mít povolení k pobytu — Dítě narozené v Německu, jehož rodičem je turecký pracovník — Povinnost vydat se do Turecka za účelem podání žádosti o povolení k pobytu — Případná existence naléhavého důvodu veřejného zájmu odůvodňujícího nová omezení — Účinné řízení migračních toků — Přiměřenost“

### I – Úvod

1. Nedim Tekdemir, který je otcem žalobce v původním řízení, Furkana Tekdemira, je turecký státní příslušník. Do Německa přicestoval v roce 2005. Vykonává zde zaměstnání nejméně od roku 2009. Nejprve získal dočasné povolení k pobytu z humanitárních důvodů, které bylo prodlužováno až do roku 2013, kdy mu bylo uděleno povolení k pobytu platné do 6. října roku 2016. Toto povolení k pobytu bylo uděleno z důvodu existence práva k pobytu na německém území na základě Dohody zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, kterou dne 12. září 1963 v Ankaře podepsaly Turecká republika na jedné straně a členské státy EHS a Společenství na straně druhé a jež byla jménem Společenství uzavřena, schválena a potvrzena rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze dne 23. prosince 1963<sup>2</sup> (dále jen „asociační dohoda EHS-Turecko“) a rozhodnutím č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o vývoji přidružení (dále jen „rozhodnutí č. 1/80“), jež bylo přijato Radou přidružení, která byla uvedenou dohodou založena. Podle všeho je nesporné, že otec žalobce má prostředky k zajištění obživy své rodiny v Německu.

2. Derya Tekdemir, matka žalobce v původním řízení, která má rovněž tureckou státní příslušnost, přicestovala do Německa v listopadu 2013 jako turistka na schengenské vízum. Ještě týž měsíc podala u německých orgánů žádost o azyl. Je držitelkou povolení k pobytu pro žadatele o azyl. V době, kdy předkládající soud, tj. Verwaltungsgericht Darmstadt (Správní soud Darmstadt, Německo), předložil Soudnímu dvoru tuto žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, řízení o předmětné žádosti o azyl ještě probíhalo.

<sup>1</sup> — Původní jazyk: francouzština.

<sup>2</sup> — Úř. věst. 1964, 217, s. 3685; Zvl. vyd. 11/11, s. 10.

3. Rodiče žalobce v původním řízení uzavřeli v září 2015 sňatek.

4. Furkan Tekdemir, žalobce v původním řízení, se narodil dne 16. června 2014 v Německu. Je tureckým státním příslušníkem a držitelem tureckého cestovního pasu. Dne 10. července 2014 požádal u Kreis Bergstraße (cizinecký úřad, Německo) o vydání povolení k pobytu na základě § 33 Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz) (zákon o pobytu, výdělečné činnosti a integraci cizinců na spolkovém území) ze dne 30. července 2004<sup>3</sup>, ve znění zveřejněném dne 25. února 2008<sup>4</sup> (dále jen „AufenthG“), naposledy pozměněném § 3 Asylverfahrensbeschleunigungsgesetz (zákon o zrychlení azylového řízení) ze dne 23. října 2015<sup>5</sup>. V tomto ustanovení se uvádí, že „povolení k pobytu může být vydáno z úřední moci dítěti, které se narodí na spolkovém území, pokud je jeden z rodičů držitelem povolení k pobytu, povolení k usazení či povolení k trvalému pobytu v EU. Pokud jsou ke dni narození dítěte oba rodiče nebo rodič s výlučným rodičovským právem držiteli povolení k pobytu, povolení k usazení či povolení k trvalému pobytu v EU, udělí se povolení k pobytu dítěti narozenému na spolkovém území z úřední moci. Pobyt dítěte narozeného na spolkovém území, jehož otec či matka jsou ke dni jeho narození držiteli víza nebo jsou osvobozeni od vízové povinnosti, je považován za povolený do uplynutí platnosti víza nebo řádného pobytu bez vízové povinnosti“.

5. Cizinecký úřad tuto žádost dne 27. července 2015 zamítl s odůvodněním, že v situaci, kdy je pouze jeden z rodičů držitelem povolení k pobytu, přiznává § 33 AufenthG příslušnému orgánu neomezenou pravomoc posouzení za účelem přiznání či zamítnutí povolení k pobytu. V rámci posuzovací pravomoci orgánu je rovněž třeba vzít v úvahu i vztah mezi rodičem a dítětem, avšak to nutně nevede k rozhodnutí příznivému pro žadatele. Pro cizinecký úřad by naopak bylo přijatelné požadovat od žalobce v původním řízení, aby postupoval cestou řízení o udělení víza, i když by to nevyhnutelně vedlo k tomu, že žadatel a jeho matka budou alespoň prozatímně odloučeni od otce.

6. Žalobce v původním řízení podal proti tomuto zamítavému rozhodnutí dne 17. srpna 2015 žalobu u Verwaltungsgericht Darmstadt (Správní soud Darmstadt), v jejímž rámci vychází z toho, že z důvodu zvláštního právního postavení svého otce, zejména s ohledem na ustanovení čl. 6 odst. 1<sup>6</sup> a článku 13<sup>7</sup> rozhodnutí č. 1/80, by mu mělo být přiznáno právo na sloučení rodiny. Z vnitrostátní právní úpravy použitelné v roce 1980 totiž vyplývá, že cizinci mladší 16 let byli osvobozeni od povinnosti mít povolení k pobytu. Stav podle dřívějšího práva byl tedy pro žalobce v původním řízení příznivější, než je tomu podle § 33 AufenthG, který je v rozporu s doložkou „standstill“ obsaženou v článku 13 rozhodnutí č. 1/80. Cizinecký úřad zastává názor, že není nepřiměřené požadovat, aby otec žalobce v původním řízení pokračoval v rodinném životě se svým synem a manželkou v Turecku, neboť nebyl uznán za žadatele o azyl či uprchlíka a má tureckou státní příslušnost.

7. Předkládající soud připomíná judikaturu Soudního dvora týkající se doložky „standstill“, a zejména skutečnost, že tato doložka se použije také na právní předpisy týkající se práva rodinných příslušníků tureckých pracovníků na sloučení rodiny, pokud právní úprava, která ztěžuje či znemožňuje sloučení rodiny, může mít negativní vliv na rozhodnutí tureckého státního příslušníka trvale vykonávat

3 — Přijatý jakožto ustanovení §1 Zuwanderungsgesetz (zákon o imigraci), BGBl I, s. 1950.

4 — BGBl 2008 I, s. 162.

5 — BGBl I, s. 1722.

6 — Uvedený čl. 6 odst. 1 první a druhá odrážka má následující znění:

„Aniž jsou dotčena ustanovení článku 7 o volném přístupu jeho rodinných příslušníků k zaměstnání, turecký pracovník působící na řádném trhu práce v členském státě má:

– po jednom roce řádného zaměstnání v tomto členském státě právo na obnovení platnosti svého pracovního povolení u stejného zaměstnavatele, pokud má volné pracovní místo;

– po třech letech řádného zaměstnání v tomto členském státě – s výhradou přednosti, která bude poskytnuta pracovníkům z členských států Společenství – právo odpovědět na jinou nabídku v téže profesi u zaměstnavatele podle svého výběru, učiněnou za obvyklých podmínek a zaregistrovanou u pracovních úřadů tohoto členského státu“.

7 — Podle něhož „[čl.]enské státy Společenství a Turecko nemohou přijmout nová omezení týkající se podmínek přístupu k zaměstnání pracovníků a jejich rodinných příslušníků, kteří se nacházejí na jejich příslušném území v legálním postavení, co se týče pobytu a zaměstnání“.

výdělečnou činnost v členském státě Unie<sup>8</sup>. Předkládající soud kromě toho zdůrazňuje, že se u žalobce v původním řízení má za to, že se na německém území nachází v legálním postavení a že jeho otec, který se rovněž nachází v legálním postavení, je v Německu legálně zapojen do trhu práce. Německé právo navíc v zásadě přiznává celistvosti rodiny a vztahu rodiče a dítěte zvláštní ochranu. Povinnost ukládaná cizincům mladším 16 let, aby byli držiteli povolení k pobytu, však představuje nové omezení ve smyslu článku 13 rozhodnutí č. 1/80. Takové omezení přitom nepředstavuje porušení tohoto článku, pokud je odůvodněné naléhavým důvodem veřejného zájmu a je vhodné k dosažení sledovaného legitimního cíle a nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k jeho dosažení.

8. Za těchto podmínek si předkládající soud klade zaprvé otázku, zda v projednávané věci představuje cíl účinného řízení migračních toků naléhavý důvod obecného zájmu, na jehož základě je pro cizince mladší 16 let zavedena povinnost mít povolení k pobytu. Zadruhé se uvedený soud zabývá otázkou „kvalitativních požadavků“, které musí takovýto naléhavý důvod obecného zájmu splňovat, a v tomto ohledu zejména připomíná, že se žalobce v původním řízení narodil v Německu a nadále zde legálně žije se svými rodiči, z nichž jeden je tureckým pracovníkem, který je nositelem práv přiznaných na základě Asociační dohody EHS-Turecko a rozhodnutí č. 1/80.

9. Vzhledem k obtížím při výkladu unijního práva se Verwaltungsgericht Darmstadt (Správní soud Darmstadt) rozhodl přerušit řízení a předkládacím rozhodnutím došlým kanceláři Soudního dvora dne 7. prosince 2015 položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Představuje cíl účinného řízení migračních toků naléhavý důvod obecného zájmu, který je způsobilý odeprít tureckému státnímu příslušníku narozenému na území Spolkové republiky Německo osvobození od požadavku povolení k pobytu, kterého by se mohl domáhat na základě doložky ‚standstill‘, obsažené v článku 13 [rozhodnutí č. 1/80]?
- 2) Pro případ, že by [Soudní dvůr] na tuto otázku odpověděl kladně[,] [j]aké kvalitativní požadavky je třeba klást na ‚naléhavý důvod obecného zájmu‘ ve vztahu k cíli účinného řízení migračních toků?“

10. V projednávané věci předložili písemná vyjádření žalobce v původním řízení, německá a rakouská vláda a Evropská komise.

11. Na jednání konaném před Soudním dvorem dne 13. října 2016 přednesli svá vyjádření žalobce v původním řízení, německá vláda a Komise.

## II – Právní analýza

12. Pro připomenutí, Soudní dvůr judikoval, že nové omezení „je zakázáno, ledaže patří mezi omezení uvedená v článku 14 [rozhodnutí č.1/80] nebo je odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu, může zajistit dosažení sledovaného legitimního cíle a nejde nad rámec toho, co je nezbytné“<sup>9</sup>. V rámci následující analýzy bude tedy nejprve provedeno předběžné posouzení existence takového naléhavého důvodu, a poté prověřena přiměřenost právní úpravy, která je předmětem původního řízení.

8 — Předkládající soud se zde opírá o rozsudky ze dne 11. května 2000, Savas (C-37/98, EU:C:2000:224), ze dne 21. října 2003, Abatay a další (C-317/01 a C-369/01, EU:C:2003:572), jakož i ze dne 17. září 2009, Sahin (C-242/06, EU:C:2009:554).

9 — Rozsudek ze dne 12. dubna 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247, bod 51 a citovaná judikatura).

A – *K existenci naléhavého důvodu obecného zájmu*

13. Podle ustálené judikatury platí, že doložka „standstill“ uvedená v článku 13 rozhodnutí č. 1/80 „obecně zakazuje přijetí jakéhokoliv nového vnitrostátního opatření, které by mělo za cíl nebo za následek podrobení výkonu hospodářské svobody tureckým státním příslušníkem na území dotčeného členského státu restriktivnějším podmínkám, než jsou ty, které platily v okamžiku vstupu uvedeného rozhodnutí [...] ve vztahu k tomuto členskému státu v platnost“<sup>10</sup>. Mezi účastníky řízení je nesporné, že § 33 AufenthG představuje nové omezení ve smyslu článku 13 rozhodnutí č. 1/80, neboť zpřísnuje podmínky pobytu nezletilých dětí narozených v Německu rodičům, kteří jsou příslušníky třetích států.

14. Je rovněž nesporné, že otec žalobce v původním řízení je pracovníkem působícím na řádném trhu práce, neboť v Německu vykonává závislou činnost. Při zjišťování toho, zda je třeba vyloučit uplatňování takového vnitrostátního opatření, jako je § 33 AufenthG, pokud se ukáže, že toto opatření může ovlivnit svobodu tureckého pracovníka pobývajícího v dotčeném členském státě vykonávat v tomto státě závislou činnost, je nutno vycházet pouze z postavení tohoto tureckého pracovníka<sup>11</sup>. Situace otce žalobce v původním řízení je nepopíratelně ovlivněna, neboť § 33 AufenthG ztěžuje získání oprávněného pobytu pro jeho dítěte narozené v Německu, a je tím tudíž více ohroženo udržení rodiny. Ustanovení § 33 AufenthG, které ztěžuje podmínky pobytu nezletilých dětí, jejichž rodiče jsou tureckými státními příslušníky pobývajícími v Německu jakožto pracovníci a které se narodily a mají pobyt v Německu, na území tohoto členského státu, ve srovnání s podmínkami uplatňovanými po té, co vstoupilo v platnost rozhodnutí č. 1/80, může ovlivnit výkon hospodářských svobod takových pracovníků v Německu<sup>12</sup>, a spadá tudíž do oblasti působnosti článku 13 rozhodnutí č. 1/80.

15. Jak jsem již ve své analýze zdůraznil, může být nové omezení ve smyslu článku 13 rozhodnutí č. 1/80 odůvodněno buď důvody uvedenými v článku 14 tohoto rozhodnutí<sup>13</sup>, nebo naléhavými důvody obecného zájmu. Jedná se o již ustálenou judikaturu<sup>14</sup>. Pokud by se tento článek 14 na ustanovení § 33 AufenthG nevztahoval, poukazuje německá vláda – jak ostatně vyplývá ze znění první předběžné otázky položené Soudnímu dvoru – na to, že nová povinnost, kterou mají nezletilé děti narozené na německém území rodičům, kteří jsou tureckými pracovníky usazenými v Německu, mít povolení k pobytu, je odůvodněna naléhavým důvodem obecného zájmu, a sice účinným řízením migračních toků.

16. V rámci výkladu doložky „standstill“ obsažené v rozhodnutí č. 1/80 dosud Soudní dvůr výslovně konstatoval dva naléhavé důvody obecného zájmu, a to cíl zabránit nedovolenému vstupu a pobytu<sup>15</sup> a cíl zajištění úspěšné integrace státních příslušníků třetích států v dotčeném členském státě<sup>16</sup>. Soudní dvůr nevyjasnil situaci dvou dalších potenciálních důvodů vycházejících z předcházení nuceným sňatkům a podpory integrace<sup>17</sup>. Již jsem měl příležitost podotknout, že se nezdá, že by byl Soudní dvůr zvláště náročný, pokud jde o konstatování naléhavého důvodu obecného zájmu, čímž ponechává určitý rozhodovací prostor členským státům<sup>18</sup>.

17. Spíše zastávám názor, že v této fázi úvah a testu případného odůvodnění nového omezení ve smyslu článku 13 rozhodnutí č. 1/80 by Soudní dvůr měl analýzu naléhavých důvodů obecného zájmu, jichž se dovolává německá vláda, provést *in abstracto*. Snaha o účinné řízení migračních toků je přitom jedním z cílů společné přistěhovalecké politiky stanovených v čl. 79 odst. 1 SFEU a podle všeho není

10 — Rozsudek ze dne 12. dubna 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247, bod 33 a citovaná judikatura).

11 — Rozsudek ze dne 12. dubna 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247, bod 37).

12 — Obdobně viz rozsudek ze dne 12. dubna 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247, bod 50).

13 — Připomínám, že důvody uvedené v tomto článku jsou veřejný pořádek, veřejná bezpečnost a veřejné zdraví.

14 — Viz rozsudek ze dne 12. dubna 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247, bod 51).

15 — Rozsudek ze dne 7. listopadu 2013, Demir (C-225/12, EU:C:2013:725, bod 41).

16 — Rozsudek ze dne 12. dubna 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247, bod 56).

17 — Rozsudek ze dne 10. července 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066, bod 38).

18 — Viz mé stanovisko ve věci Genc (C-561/14, EU:C:2016:28, body 33 a 34).

jako taková v rozporu s cílem sledovaným Asociační dohodou EHS-Turecko. Naléhavý důvod obecného zájmu, jehož se dovolává německá vláda, se mi jeví o to přijatelnější, že – jak každý ví – Unie již několik let čelí nebývalé přistěhovalecké krizi a podle mého názoru by bylo neoprávněné, kdyby Soudní dvůr upřel členskému státu možnost dovolat se – aniž by to v každém případě bylo dostatečné pro odůvodnění právní úpravy, která je předmětem původního řízení – sledování cíle, o jehož dosažení se sama Unie zoufale snaží. Pokud by Soudní dvůr zvolil konkrétnější přístup, bylo by však možno si klást otázku, zda otázka práva pobytu v Německu v případě dítěte, které se narodilo na německém území a jež na tomto území vždy pobývalo – tedy jasněji řečeno, nikdy nemigrovalo – skutečně souvisí s řízením migračních toků.

18. Pokud by však Soudní dvůr uznal, že řízení migračních toků je naléhavým důvodem obecného zájmu, je nicméně nutno ještě posoudit, zda je § 33 AufenthG skutečně účinným nástrojem k zajištění dosažení sledovaného legitimního cíle a nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k jeho dosažení, neboť se domnívám, že takový je smysl druhé předběžné otázky.

*B – K přiměřenosti povinnosti mít povolení k pobytu, jež byla uložena dětem mladším 16 let narozeným v Německu*

## 1. Úvodní poznámka

19. Před započítím analýzy bych rád učinil úvodní poznámku týkající se vyjasnění dosahu druhé otázky položené Soudnímu dvoru.

20. Domnívám se totiž, že poněkud tajemná formulace této otázky může být snadno vyjasněna prostřednictvím jejího výkladu v tom smyslu, že předkládající soud se Soudního dvora táže na třetí fázi testu, který vyjádřil – a schválil – v souvislosti s novými omezeními s cílem určit, zda tato omezení mohou být odůvodněná. V zájmu poskytnutí užitečné odpovědi soudu rozhodujícímu v původním řízení tedy navrhuji, aby se nyní Soudní dvůr zaměřil na přiměřenost posuzovaného nového omezení.

## 2. Analýza

21. Ačkoli německé právo ukládá nezletilým osobám mladším 16 let obecnou povinnost mít povolení k pobytu, představuje situace, jež je zkoumána v rámci tohoto řízení o předběžné otázce, zvláštní případ – na nějž se vztahuje částečně § 33 AufenthG – kdy se rodičům, kteří jsou příslušníky třetích států a alespoň jeden z nich se nachází v legálním postavení, narodí na německém území děti.

22. Předkládající soud vykládá toto ustanovení v tom smyslu, že pobyt dítěte narozeného v Německu rodičům, již jsou příslušníky třetích států, je považován za oprávněný po dobu šesti měsíců. Nad rámec této lhůty je nutno tento pobyt považovat za oprávněný až do vyčerpání práva pobytu jeho rodiče, jehož pobyt je oprávněný. Německá vláda zastává odlišné stanovisko. Pro rozhodnutí, zda je namíste na základě § 33 AufenthG z úřední moci udělit povolení k pobytu nezletilému dítěti, ačkoli se fakticky nachází v Německu, kde se narodilo, mohou německé orgány požadovat, aby toto dítě učinilo nezbytné kroky pro požádání o udělení víza v zemi, jejímž je státním příslušníkem<sup>19</sup>. Dopad případného práva rodiče pobývajícího v Německu na sloučení rodiny na vlastní povolení k pobytu žadatele bude posouzen právě v rámci vyřízení této žádosti. Německá vláda uvedla, že *prima facie* nepochybuje o tom, že žádost, kterou žalobce v původním řízení podá v Turecku, bude příslušnými orgány vyřízena kladně, neboť vzhledem k právní situaci jeho otce s ohledem na Asociační dohodu EHS-Turecko a rozhodnutí č. 1/80 by mu mělo být právo pobytu přiznáno.

19 — Vzhledem k dosavadnímu životu žalobce v původním řízení by bylo zneužívající hovořit o Turecku jako o jeho zemi původu, neboť se narodil v Německu a od narození zde nepřetržitě pobývá.

23. Přidržíme-li se znění § 33 AufenthG, mohou německé orgány z úřední moc udělit povolení k pobytu dítěti narozenému v Německu, pokud jeden z jeho rodičů, který je příslušníkem třetího státu, má povolení k pobytu. Nelze popřít, že toto ustanovení ponechává německým orgánům velký prostor pro uvážení při rozhodování, zda využijí či nevyužijí možnosti povolení k pobytu udělit z moci úřední. Skutečnost, že není přesně stanoveno, za jakých podmínek tyto orgány postupují v daném případě „samy od sebe“, se jeví jako problematická. Totéž platí o skutečnosti, že udělení povolení k pobytu dítěti, jež se narodilo v Německu rodiči oprávněně pobývajícím v tomto státě, je pouhou možností. Tyto orgány tak *mohou* dítěti, jež splňuje výše uvedené podmínky – místo narození a oprávněný pobyt rodiče – povolení k pobytu udělit, stejně jako *nemusejí*, aniž by pro toto posouzení bylo výslovně stanoveno jakékoli kritérium.

24. Na jednu stranu § 33 AufenthG – jak připomněl cizinecký úřad v rozhodnutí, které je předmětem původní věci – přiznává neomezenou posuzovací pravomoc jednak pro posouzení situace dítěte, která spadá do jeho oblasti působnosti, a jednak pro rozhodnutí o právu tohoto dítěte pobývat v Německu, zatímco se ještě nachází na německém území. Tato neomezená posuzovací pravomoc může být teoreticky dobrá, pokud to znamená, že orgány mohou vzít v úvahu řadu aspektů daného individuálního případu. Soudní dvůr koneckonců vyžaduje posouzení každého jednotlivého případu<sup>20</sup>. Tato pravomoc je však více znepokojující v případě – jako je ten, který byl Soudnímu dvoru předložen – kdy fakticky nejsou k dispozici žádné informace o podmínkách, za nichž je tato posuzovací pravomoc vykonávána. Německá vláda, která byla na jednání před Soudním dvorem v tomto ohledu dotázána, nebyla s to osvětlit zásady, jimiž se – i přes to – má posouzení správního orgánu řídit, a to za účelem ujištění Soudního dvora, že se diskreční pravomoc zmíněného orgánu v praxi nepromění ve svévoli. Celkový dojem vyplývající ze všech výše uvedených skutečností je, že dochází k výkonu velmi široké diskreční pravomoci. Tento výkon přitom brání tomu, aby byla práva tureckých pracovníků zohledněna a respektována v co nejpríhodnějším okamžiku.

25. Kromě toho příliš dobře nevidím souvislost mezi sledovaným cílem účinného řízení migračních toků a dopady uplatnění § 33 AufenthG. Důsledkem neudělení povolení k pobytu „z moci úřední“ na základě § 33 AufenthG je totiž to, že dítě, které se narodilo v Německu a v této zemi až doposud oprávněně pobývá s alespoň jedním ze svých rodičů, který se nachází rovněž v legálním postavení, je nuceno opustit německé území a svou rodinu a vydat se do třetího státu, jehož je státním příslušníkem, avšak nikdy v něm nežilo, a podat v tomto třetím státě žádost o vízum. Důvody, pro něž je takové vycestování požadováno, mi nejsou jasné, neboť – jak dobře dokládá případ žalobce v původním řízení – všechny podklady nezbytné k tomu, aby správní orgán rozhodl o jeho situaci rovnou, má tento orgán již k dispozici.

26. Vzhledem k tomu, že si německé orgány nepřály – z důvodů, jež mi stále připadají zastřené – udělit žalobci v původním řízení „z moci úřední“ povolení k pobytu, nutí jej vydat se do Turecka, ačkoli se narodil a vždy žil v Německu. S ohledem na jeho velmi nízký věk je vyloučeno, aby vycestoval sám<sup>21</sup>. Vzhledem k tomu, že jeho matka požádala v Německu o azyl, jej velmi pravděpodobně nemůže doprovázet už proto, aby si zachovala šanci na úspěšné vyřízení své žádosti. I kdyby jej přesto doprovázela, přišel by její manžel, který má postavení tureckého pracovníka, v každém případě o její přítomnost a přítomnost svého syna. Zbývá možnost, že by byl žalobce v původním řízení do Turecka doprovázen svým otcem. Cizinecký úřad uvedl v rozhodnutí, které je předmětem projednávané věci, že není „nepřiměřené“ uvažovat a očekávat, že otec dítěte bude „pokračova[t]v rodinném životě se svým synem a manželkou v Turecku“. Uložit dítěti povinnost opustit území by však vedle zjevných dopadů tohoto odchodu na rodinný život, bylo možno vykládat i jako pokus o zrazování všech jeho rodinných příslušníků, včetně toho, který má postavení tureckého pracovníka, od usazení a pokračování pobytu v Německu.

20 — Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066, bod 38).

21 — Právní úprava, která je předmětem původního řízení, se použije na všechny nezletilé osoby mladší 16 let, z nichž velká část není s to se sama přemísťovat, tím méně provádět kroky úřední povahy.

27. Lze tudíž ještě více ignorovat práva plynoucí tureckým pracovníkům z Asociační dohody EHS-Turecko? Popis dopadů uplatnění nového omezení na rodinu žalobce v původním řízení postačuje k prokázání jeho každopádně nepřiměřené povahy. Velké komplikace způsobené tureckému pracovníkovi, který má volbu buď pokračovat v závislé činnosti a čelit hlubokému narušení svého rodinného života, nebo se vzdát uvedené činnosti bez záruky, že bude opětovně začleněn na trh práce po svém (případném) návratu, nelze v žádném případě ospravedlnit legitimním cílem účinnějšího řízení migračních toků. Lze se právem ptát, v čem je povinnost uložená dítěti narozenému v Německu státním příslušníkům třetích zemí, kteří se nacházejí v legálním postavení, opustit Německo za účelem podání žádosti o povolení k pobytu, účinnější, pokud jde o řízení migračních toků. Pro tuto otázku nenacházím vysvětlení. Dokonce si kladu otázku, zda takové řízení migračních toků nevyžaduje přesný opak, tedy nevytvářet uměle a bez užitku podmínky, jež znamenají přesun do třetího státu pro děti – připomeňme – narozené v Německu, které až dosud v této zemi legálně pobývaly se svou rodinou. Posledně uvedený faktor odhaluje nedostatečnou soudržnost právní úpravy, která je předmětem věci v původním řízení.

28. Z těchto důvodů se domnívám, že právní úprava členského státu, která byla zavedena po té, co vstoupilo v platnost rozhodnutí č. 1/80, a jejíž uplatnění vede k tomu, že dítě narozené na území tohoto státu rodiči se statutem tureckého pracovníka, má povinnost vydat se do třetího státu, jehož je státním příslušníkem, aby zde podalo žádost o povolení k pobytu, s tím důsledkem, že se zmíněný pracovník bude muset rozhodnout mezi tím, zda zůstane v Německu a bude pokračovat v hospodářské činnosti, přičemž bude odloučen od svého dítěte, nebo zda bude své dítě doprovázet a vzdá se této činnosti na neomezenou dobu, představuje nové omezení zakázané článkem 13 rozhodnutí č. 1/80.

### III – Závěry

29. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na předběžné otázky položené Verwaltungsgericht Darmstadt (Správní soud Darmstadt) takto:

Cíl účinného řízení migračních toků představuje naléhavý důvod obecného zájmu, na nějž se může odvolat členský stát na odůvodnění nového omezení ve smyslu článku 13 rozhodnutí č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o vývoji přidružení, jež přijala Rada přidružení vytvořená dohodou zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, kterou dne 12. září 1963 v Ankaře podepsaly Turecká republika na jedné straně a členské státy EHS a Společenství na straně druhé a jež byla jménem Společenství uzavřena, schválena a potvrzena rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze dne 23. prosince 1963.